

Opis podstatných částí rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. října 2006 pod sp. zn. 5 Ca 77/2006-58

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. E. P. a soudců Mgr. A. K. a Mgr. J. S. v právní věci žalobce: M. Š., ... proti žalovanému: Policie České republiky, Správa hlavního města Prahy, Praha 4, Kongresová 2/1666, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného o žádosti žalobce ze dne 14.12.2005 o poskytnutí informací podle z.č.106/1999Sb.,

t a k t o :

Rozhodnutí Policie České republiky, Správy hlavního města Prahy, Č.j.: PSP-19/OKS-ČJ-17-2006, ze dne 10.1.2006 a rozhodnutí Policie České republiky, Obvodního ředitelství Praha II, Č.j.: ORII-1361/SKS-2005, ze dne 16.12.2005 se z r u š u j í a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.

Žaloba proti fiktivnímu rozhodnutí Policie České republiky, Obvodního ředitelství Praha II o nevyhovění žádosti o poskytnutí informací podané dne 14.12.2005, a žaloba proti fiktivnímu rozhodnutí Policie České republiky, Správy hlavního města Prahy, o zamítnutí odvolání a potvrzení uvedeného prvostupňového fiktivního rozhodnutí o odepření informací, s e o d m í t á .

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 1000,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti fiktivnímu rozhodnutí Policie České republiky, Obvodního ředitelství Praha II, o nevyhovění žádosti žalobce ze dne 14.12.2005 o poskytnutí informací, proti fiktivnímu rozhodnutí Policie České republiky, Správy hlavního města Prahy o zamítnutí odvolání a potvrzení uvedeného prvostupňového fiktivního rozhodnutí a proti reálnému rozhodnutí Policie České republiky, Správy hl.m. Prahy, čj. PSP-19/OKS-ČJ-172006 ze dne 10.1.2006, jímž bylo zrušeno reálné rozhodnutí. Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 2 čj. OR II-1361/SKS-2005 ze dne 16.12.2005.

V žalobě žalobce uvedl, že dne 14.12.2005 podal podle z.č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále zákon) u Obvodního ředitelství Policie Praha II žádost o poskytnutí informace o celém obsahu všech spisů skupiny kontroly a stížností bývalého Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5, týkajících se vyřizování stížností na postup policistů. Žalobce v žalobě vyjmenoval osoby stěžovatelů a data podání stížností. Uvedl, že stížnosti směřovaly na jednání policistů vyslýchajících stěžovatele; policisté uvedené osoby vyslýchali protiprávním způsobem, o žalobci uváděli nepravdivé informace a předstírali, že žalobce je osobou podezřelou z trestné činnosti, a to v souvislosti s tím, že žalobce uvedené osoby v minulosti zastupoval při podání stížností na postup policie. Žalobce v žádosti požadoval, aby byl seznámen s obsahem všech stížnostních spisů a aby mu bylo umožněno pořídit si nebo aby mu byly vydány jejich kopie. Lhůta pro poskytnutí požadovaných informací uplynula dne 29.12.2005, aniž by v této lhůtě byly požadované informace poskytnuty nebo vydáno rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona. S odkazem na rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j. 6 A 180/93-38 ze dne 26.5.1995, rozsudek Krajského soudu v Ostravě čj. 22 Ca 296/2003-38 ze dne 29.7.2004, a zejména rozsudek Nejvyššího

správního soudu čj. 5 A 16/2002-43 ze dne 14.12.2004, /podle kterého je rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 4 zákona vydáno, jestliže je v uvedené lhůtě žadateli doručeno jeho písemné vyhotovení/, žalobce dovozoval, že uplynutím dne 29.12.2005 nastala fikce vydání rozhodnutí o odepření informací podle § 15 odst. 4 zákona. Žalobce odkázal na rozsáhlou judikaturu, podle které je fiktivní rozhodnutí nepřezkoumatelné, což zakládá důvod pro jeho zrušení.

Dále žalobce uvedl, že proti fiktivnímu rozhodnutí Obvodního ředitelství P ČR Praha II podal dne 30.12.2005 odvolání, které bylo dne 5.1.2006 předloženo odvolacímu orgánu (Policii ČR Správě hl.m. Prahy) spolu s předkládací zprávou ze dne 2.1.2006. V předkládací zprávě je mylně uvedeno, že odvolání směřuje proti rozhodnutí čj. OR II-1361/SKS-2005 ze dne 16.12.2005, vydanému v písemné podobě, které však žalobci bylo poštou doručeno až dne 2.1.2006, proto jeho odvolání ze dne 30.12.2005 proti prvostupňovému rozhodnutí vydanému v písemné podobě nesměřovalo, a ani směřovat nemohlo.

Rozhodnutím čj. OR II-1361/SKS-2005 ze dne 16.12.2005, bylo žádosti žalobce zčásti vyhověno, poskytnutí zbývajících informací bylo podmíněno zaplacením úhrady 291,- Kč. Žalobce proti tomuto reálnému rozhodnutí podal dne 11.1.2006 odvolání, jímž se domáhal jeho zrušení jako rozhodnutí nulitního, s odkazem na fikci rozhodnutí podle právního názoru rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 16/2002-43 ze dne 14.12.2004; který k odvolání připojil. Toto odvolání bylo odvolacímu orgánu (Policii ČR Správě hl.m. Prahy) předloženo dne 17.1.2006 spolu s předkládací zprávou ze dne 12.1.2006, v níž se nesprávně uvádí, že jde o totožné odvolání opětovně podané. Již dne 10.1.2006, vydala Policie ČR Správa hl.m. Prahy rozhodnutí čj. PSP-19/OKS-ČJ-17-2006, kterým na základě odvolání ze dne 30.12.2005 zrušila reálné prvostupňové rozhodnutí čj. OR II-1361/SKS-2005 ze dne 16.12.2005 a věc vrátila povinnému subjektu k dalšímu řízení.

Žalobce namítl, že rozhodnutí ze dne 10.1.2006 čj. PSP-19/OKS-ČJ-17-2006 je zmatečné, nesrozumitelné, výrok zabírá tři strany, a jeho součástí jsou údaje náležející do odůvodnění rozhodnutí. Bylo jím rozhodnuto o odvolání, které žalobce podal dne 30.12.2005 výlučně do prvostupňového rozhodnutí fiktivního, zrušeno však bylo prvostupňové rozhodnutí reálné. Ke zrušení reálného rozhodnutí tak došlo ještě dříve, než vůbec proti tomuto reálnému rozhodnutí žalobce podal odvolání (odvolání proti reálnému rozhodnutí žalobce podal až dne 11.1.2006, odvolacímu orgánu bylo předloženo dne 17.1.2006). Žalobce uvedl, že z těchto důvodů je rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 10.1.2006 zatíženo hrubými vadami, které způsobují jeho nicotnost.

Žalobce dále uvedl, že o jeho odvolání, které dne 30.12.2005 podal proti fiktivnímu rozhodnutí, rozhodnuto nebylo. Toto odvolání bylo odvolacímu orgánu předloženo dne 5.1.2006, uplynutím dne 20.1.2006 tak nastala fikce, že bylo vydáno rozhodnutí jímž bylo odvolání zamítnuto a fiktivní prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalobce uvedl, že za den doručení tohoto fiktivního druhostupňového rozhodnutí považuje den 21.1.2006, a to přesto, že toho dne byla sobota; žalobce pak konstatoval, že ani pokud by za den doručení měl být považován den 23.1.2006 (pondělí), neměla by tato skutečnost vliv na věcný obsah žaloby ani na nezhojitelné vady rozhodnutí. Rovněž toto fiktivní druhostupňové rozhodnutí, stejně jako fiktivní rozhodnutí prvostupňové, je nepřezkoumatelné.

Porušení svých práv v případě fiktivních rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že nebyla vydána v zákonem stanovené formě s náležitým odůvodněním, a dále v tom, že k odepření informací není dán zákonný důvod. Porušení svých práv pokud jde o reálné rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2006 žalobce spatřuje v tom, že jde o rozhodnutí nulitní, žalovaný však přesto z něho vychází jako z rozhodnutí platného a na jeho základě dále jedná (ačkoliv jde o věc již pravomocně

rozhodnutou v důsledku fiktivních rozhodnutí nastolených v obou stupních), což je zřejmé z jeho dalšího reálného rozhodnutí čj. OR II-103/SKS-2006 ze dne 14.2.2006, které žalobce dne 6.3.2006, napadl odvoláním, a které je dle mínění žalobce také nulitní, neboť nulitními podle názoru žalobce budou všechna rozhodnutí navazující na nulitní rozhodnutí ze dne 10.1.2006. Porušení svých práv žalobce spatřuje i ve skutečnosti, že navzdory tomu, že reálná rozhodnutí ze dne 16.12.2005 a 14.2.2006 se týkají pouze částečného odepření informací, žalobci na základě jeho žádosti ze dne 14.12.2005 ve skutečnosti dosud žádné informace poskytnuty nebyly.

Žalobce namítl porušení svého práva na přístup k informacím podle čl.17 Listiny základních práva svobod, a rovněž porušení čl. 2 odst. 3, 4 Ústavy ČR, a čl. 2 odst. 2,3 Listiny. Uvedl, že právo na přístup k informacím se neuplatní jen tam, kde to z nezbytných důvodů zákon omezuje, je právem základním, které může být omezeno (odepřeno) pouze v případech dle čl. 17 odst. 4 Listiny a formálně vyjádřených zákonem. Ve věci žalobce se o takový případ nejedná. Služba policie je službou veřejnosti, financovanou z veřejných prostředků, občané proto mají právo znát, jakým způsobem policie postupuje při prošetřování stížností. Žalobce v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu čj. Pl.ÚS 31/03 a závěry tam uvedené.

Žádal, aby soud zrušil fiktivní rozhodnutí Obvodního ředitelství P ČR Praha II o odepření informací na základě žádosti ze dne 14.12.2006 a fiktivní rozhodnutí Policie ČR, Správy hlavního města Prahy o zamítnutí odvolání a potvrzení fiktivního rozhodnutí vydaného v prvním stupni. Dále žádal, aby soud vyslovil nicotnost, eventuálně zrušil, rozhodnutí Policie ČR, Správy hlavního města Prahy ze dne 10.1.2006, čj. PSP-19/OKS-ČJ17-2006 a rovněž rozhodnutí Obvodního ředitelství Policie ČR ze dne 16.12.2005, čj. OR II1361/SKS-2005. Uvedl, že zrušení rovněž tohoto reálného prvostupňového rozhodnutí ze dne 16.12.2005 žádá proto, že zrušením pouze reálného rozhodnutí žalovaného (jímž bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno) by nastal neřešitelný stav, kdy by se obnovila existence reálného rozhodnutí ze dne 16.12.2005, proti němuž žalobce podal odvolání, které žalovaný obdržel dne 17.1.2006, a protože o tomto odvolání nerozhodl (neboť v té době reálné prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10.1.2006) by tak nastala fikce rozhodnutí podle § 16 odst. 3 zákona, které by již nebylo z důvodu uplynutí lhůty napadnutelné žalobou. Dále žalobce uvedl, že žádá, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení, a to kromě soudního poplatku 2000,- Kč i správní poplatek ve výši 840,- Kč za pořízení a vydání úplné kopie spisu Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II čj. OR II-103/SKS-2006.

Žalobce pak podáním ze dne 22.3.2006 žalobu doplnil a uvedl, že upřesňuje své žalobní tvrzení v datu doručení fiktivního rozhodnutí Policie ČR Správy hlavního města Prahy, má nyní za to, že toto rozhodnutí se ve smyslu § 16 odst. 3 zákona považuje za doručené nikoli dne 21.1.2006 (sobota), jak původně uváděl v žalobě, nýbrž až dne 23.1.2006 (pondělí). Dále žalobce uvedl, že svou žalobní námitku o nicotnosti reálného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2006 opřel o překážku věci pravomocně rozhodnuté (vzhledem k fiktivním rozhodnutím v obou stupních) doplňuje o odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 5 Ca 103/2003 ze dne 31.8.2005, rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 118/2000 ze dne 27.11.2003 a čj. 6 A 76/2002 ze dne 4.11.2003. Dále odkázal na nález IV. ÚS 547/1999 a IV. ÚS 150/01, podle nichž je z důvodu účelnosti třeba zrušit i nulitní rozhodnutí, tedy z hlediska teorie akt pojmově nezrušitelný. Dále opravil svůj požadavek na úhradu správního poplatku tak, že požaduje jeho náhradu ve výši 810,- Kč, tento požadavek opírá o záznam o poskytnutí kopie spisu a stvrzenku o zaplacení správního poplatku.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a uvedl zejména, že jako odvolací orgán vyřídil odvolání žalobce podané dne 30.12.2005 ve lhůtě podle § 16 odst. 2 zákona, když dne 10.1.2006 vydal rozhodnutí, jímž prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Lhůta k vydání

prvoinstančního rozhodnutí o žádosti podané dne 14.12.2005 začala běžet dne 15.12.2005 a skončila dnem 29.12.2005 (čtvrtek). Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 16.12.2005 a ode dne 28.12.2005 bylo uloženo na poště, jelikož adresát nebyl zastižen. Žalobce tedy s prvoinstančním rozhodnutím mohl být seznámen již 28.12.2005, převzal je však až dne 2.1.2006. Prvoinstanční orgán tedy dle žalovaného žádost žalobce podanou dne 14.12.2005 vyřídil v zákonné lhůtě, neboť vydal rozhodnutí, které v zákonné lhůtě předal k poštovní přepravě. Odvolacím orgánem při vyřizování odvolání podaného dne 30.12.2005 nebyla z uvedených důvodů shledána fikce negativního prvostupňového rozhodnutí. Pokud jde o odvolání podané dne 11.1.2006 a označeného jako odvolání proti (nulitnímu) rozhodnutí, to bylo žalovanému předloženo dne 17.1.2006. Odvolací orgán je posoudil jako odvolání ve stejné věci a zvážil, že vydání dalšího rozhodnutí odvolacího orgánu brání vzhledem k již vydanému rozhodnutí ze dne 10.1.2006, překážka věci rozhodnuté. Práva odvolatele byla zajištěna vydáním rozhodnutí ze dne 10.1.2006, jímž bylo prvostupňové rozhodnutí ze dne 16.12.2006 zrušeno a věc vrácena k novému řízení. Žalobce na svých právech tedy nebyl krácen. Odvolací orgán následně dne 6.4.2006 vydal pod čj. PSP-285/OKS-ČJ-214-2006 rozhodnutí, jímž zrušil další prvostupňové rozhodnutí ze dne 14.2.2006 a věc vrátil k novému rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce v replice ze dne 10.7.2006 uvedl, že dosud požadované informace neobdržel. Polemiku žalovaného ve vyjádření k žalobě považuje za účelovou a nerespektující judikaturu k otázce dodržení lhůty pro vydání rozhodnutí a vzniku fikce, jejíž závaznost vyplývá nejen z § 12 s.ř.s., podle kterého je úkolem Nejvyššího správního soudu zajištění jednoty a zákonnosti rozhodování a přijímání stanovisek v zájmu jednotného rozhodování soudů, ale i z nálezů Ústavního soudu ČR (III. ÚS 470/97). Aby nebylo pochyb, jakou judikaturu má žalobce na mysli, odkazuje na podanou žalobu, zejména opětovně na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 16/2002-43, Krajského soudu v Plzni čj. 30 Ca 56/2003. Na podporu názoru, že jakákoliv reálná rozhodnutí povinného subjektu vydaná po vzniku fikce negativního rozhodnutí jsou nicotná, odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 5 Ca 103/2003 -67 a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 118/2000. V dalším doplnění podáním ze dne 9.7.2007 pak žalobce poukázal dále na skutečnost, že k právnímu názoru vyjádřenému v rozsudku čj. 5 A 16/2002-43 se Nejvyšší správní soud přihlásil i v rozsudku čj. 1 As 15/2006-73 ze dne 28.3.2007, v němž dospěl k závěru, že nevidí důvod se od dřívějšího výkladu odchýlit. Žalobce uvedl, že podle nálezu III. ÚS 268/98 a I. ÚS 98/04 rovnost v právech ve vztahu k obecným soudům zakládá právo na stejné rozhodování ve stejných případech, podle II. ÚS 566/05 princip rovnosti znamená, že zákon by měl být vykládán pro všechny případy splňující stejné podmínky stejně, přehodnocení interpretace představuje zásah do právní jistoty a rovnosti všech subjektů, které legitimně očekávají, že také v jejich případě bude zákon vykládán stejně. Žalobce proto na žalobě trvá.

Z podnětu podané žaloby přezkoumal soud rozhodnutí správního orgánu i jeho postup při rozhodování o žádosti žalobce o poskytnutí informací podle z.č. 106/1999 Sb., podané dne 14.12.2005, a to v mezích žalobních bodů, a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1,2 z.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1, 2 s.ř.s. soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žádost o poskytnutí informací podle z.č. 106/1999 Sb., byla Policii ČR, Obvodnímu ředitelství Praha II podána dne 14.12.2005. Prvostupňový správní orgán o této žádosti vydal rozhodnutí ze dne 16.12.2005, čj. ORII1361/SKS-2005, jímž žádosti zčásti nevyhověl. Dle připojeného dokladu o doručení byla zásilka uložena dne 28.12.2005 a adresátem osobně převzata dne 2.1.2006. Rozhodnutí tedy bylo žalobci doručeno dne 2.1.2006 (pondělí).

Podle přechodných ustanovení čl. II zákona č. 61/2006 Sb., jímž byl s účinností od 23.3.2006 novelizován z.č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále zákon), se pro vyřízení žádostí, které povinný subjekt obdržel přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, použijí dosavadní právní předpisy. Podle § 14 odst. 3 písm. c) zákona ve znění před novelou, povinný subjekt poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti podle písmena a), a to písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii, nebo na paměťových médiích. Podle § 15 odst. 1) zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí; podle odst. 4) jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel.

Lhůta pro vyřízení žádosti podané dne 14.12.2005 uplynula posledním dnem 15 denní lhůty, tj. dne 29.12.2005 (čtvrtek). V této lhůtě, a to ode dne 28.12.2005, bylo prvostupňové rozhodnutí ze dne 16.12.2005 uloženo na poště, doručeno však bylo až dne 2.1.2006, tj. po uplynutí této lhůty.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že v odvolání, které žalobce podal dne 30.12.2005, namítl, že lhůta pro vydání rozhodnutí dne 29.12.2005 uplynula marně, tj. aniž by žalobci byly požadované informace poskytnuty nebo vydáno rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona; žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 16/2002, a v něm uvedený právní názor, že rozhodnutí je ve smyslu § 15 odst. 4 zákona vydáno, je-li v uvedené lhůtě žadateli doručeno jeho písemné vyhotovení. Uvedl dále, že podává odvolání proti rozhodnutí založenému právní fikcí, jímž mu poskytnutí informací bylo odepřeno.

Odvolání podané dne 30.12.2005 tedy nebylo podáno proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 16.12.2005, čj. ORII-1361/SKS-2005, o částečném nevyhovění podané žádosti, které v době, kdy žalobce odvolání podal, ještě žalobci ani nebylo doručeno.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že odvolání podané dne 30.12.2005 bylo dne 5.1.2006 postoupeno odvolacímu orgánu spolu s předkládací zprávou ze dne 2.1.2006, s tím, že jde o odvolání proti rozhodnutí, jímž prvostupňový správní orgán žádosti zčásti vyhověl a s upozorněním, že doručenka od rozhodnutí se dosud nevrátila.

Odvolací orgán vydal dne 10.1.2006, pod čj. PSP-19/OKS-ČJ -17 -2006 rozhodnutí, jímž rozhodlo odvolání žalobce podaném dne 30.12.2005, doručeném odvolacímu orgánu dne 5.1.2006, s uvedením, že jde o odvolání podané proti rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství Praha II Policie ČR ze dne 16.12.2005, čj. OR II-1361/SKS-2005. Ve výroku odvolacího rozhodnutí žalovaný rovněž uvedl, že „Rozhodnutí... ze dne 16.12.2005, čj. OR II-1361/SKS-2005 bylo žadateli zasláno na dodací poštu v zákonné lhůtě 15 dnů. Žadatel byl vyrozuměn dodací poštou dne 28.12.2005 o uložení zásilky, ale rozhodnutí si vyzvedl dne 2.1.2006. Odvolání ze dne 30.12.2004 proti údajně fiktivnímu rozhodnutí podal žadatel u prvoinstančního orgánu dne 30.12.2005. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu se ruší a věc se mu vrací spolu s poskytnutým spisovým materiálem stížnostních spisů k novému řízení a rozhodnutí.“ V odůvodnění rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že rozhodnutí ze dne 16.12.2004 vykazuje vady ve výroku i odůvodnění /které žalovaný popsal/. Dále uvedl, že námitku nečinnosti povinného subjektu neshledal důvodnou, a důvodným neshledal ani tvrzení o fiktivním rozhodnutí; zrušení rozhodnutí je dle žalovaného přiměřeným způsobem nápravy vad rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 26.1.2006.

Správní spis obsahuje dále odvolání, nazvané „Odvolání proti (nulitnímu) rozhodnutí“, podané žalobcem u prvostupňového správního orgánu dne 11.1.2006. V tomto odvolání žalobce

žádal zrušení rozhodnutí ze dne 16.12.2005, č.j. OR II-1361/SKS-2005, s tím, že je považuje za nulitní. Argumentoval tím, že nebylo-li ve lhůtě do 29.12.2004 žalobci doručeno rozhodnutí o jeho žádosti, nastala fikce negativního rozhodnutí, a jde tak o věc, o které již bylo rozhodnuto. Odvolání ze dne 11.1.2006 bylo odvolacímu orgánu předloženo dne 17.1.2006 spolu s předkládací zprávou ze dne 12.1.2006, v níž bylo uvedeno, že jde o odvolání totožné s odvoláním podaným dne 30.12.2005. Z obsahu správního spisu vyplývá, že o tomto odvolání žalovaný již rozhodnutí nevydal, ve vyjádření k žalobě k tomu žalovaný uvedl, že rozhodnutí o tomto odvolání bránilo dříve vydané odvolací rozhodnutí, tj. rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2006.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že prvoinstanční správní orgán pak dne 14.2.2006 vydal pod č.j. ORII -103/SKS-2006 nové rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 14.12.2005, jímž žalobci zčásti nevyhověl. Toto rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 6.4.2006, Č.J.: PSP-285/OKSČj-214-2006.

V dané věci jde předně o posouzení otázky, zda rozhodnutí Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha II ze dne 16.12.2005, Č.j.: OR II 1361/SKS-2005 bylo vydáno ve lhůtě pro vyřízení žádosti, tj. ve lhůtě 15 dnů od podání žádosti, či zda toto rozhodnutí bylo vydáno až po uplynutí této lhůty a nastala tak fikce rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 4 zákona. Podle názoru soudu je zapotřebí vycházet z obsahu ustanovení § 15 odst. 1 zákona, podle kterého pokud povinný subjekt žádosti, byť je zčásti, nevyhoví, *vydá* o tom ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí, a rovněž z obsahu ustanovení § 15 odst. 4 zákona, podle kterého, jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informaci či *nevydal* rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Při posouzení časového okamžiku, v němž je *vydáno* rozhodnutí správního orgánu o žádosti podané podle z.č. 106/1999 Sb., (ve znění před novelou provedenou z.č. 61/2006 Sb.), se Městský soud v Praze neztotožnil s právním názorem, že rozhodnutí je v zákonem stanovené lhůtě *vydáno*, pokud je v této lhůtě žadateli rovněž *doručeno* jeho písemné vyhotovení.

Městský soud v Praze již dříve (rozsudek čj. 5 Ca 27/2004-42 ze dne 31.10.2005, rozsudek 11 Ca 33/2004-46 ze dne 1.11.2005) vyslovil právní názor, že ust. § 15 odst. 4 z.č. 106/1999 Sb., pro nastolení fikce rozhodnutí o odepření informací nestanoví, že ve lhůtě pro vyřízení žádosti musí být vydané rozhodnutí žadateli rovněž doručeno. Vycházel z argumentace, že obecně je vydání rozhodnutí správního orgánu vyvrcholením správního řízení, které začíná podáním návrhu účastníka či zahájením řízení z úřední povinnosti, pokračuje úkony správního orgánu a končí vydáním rozhodnutí. Průběh tohoto procesu může být označen pomocí nedokonavého vidu jako „rozhodování“. Pod samotným aktem rozhodnutí pak je třeba rozumět vydání konkrétního výsledku, který správní orgán příslušným způsobem vyjádří v podobě individuálního správního aktu a od chvíle tohoto vyjádření je jím vázán. Od fáze, kdy správní orgán je svým rozhodnutím sám vázán, jde o rozhodnutí správním orgánem *vydané*. Rozhodnutí vydané podle z.č. 106/1999 Sb., v písemné podobě, musí být žadateli doručeno (dle § 15 odst. 3 musí jít o doručení do vlastních rukou). Do doby jeho doručení žadateli není rozhodnutí pro žadatele závazné, to však podle mínění soudu neznamená, že by jen z tohoto důvodu bylo možno považovat je za nevydané. Soud má proto za to, že bylo-li písemné vyhotovení rozhodnutí, jímž bylo poskytnutí informace odepřeno, ve lhůtě pro vyřízení žádosti uloženo na poštovním úřadě (§ 24 odst. 2 tehdy platného správního řádu), pak je nepochybné, že ve lhůtě pro vyřízení žádosti bylo vydáno (správní orgán své rozhodnutí vyjádřil v podobě individuálního správního aktu, jímž je vázán) a fikce rozhodnutí dle § 15 odst. 4 zákona nenastala. Městský soud v Praze do své úvahy zahrnul i skutečnost, že žadatel o poskytnutí informace zná počátek lhůty pro vydání rozhodnutí, který se odvíjí ode dne podání žádosti. Po uplynutí této lhůty si může být zcela jist, že o jeho žádosti bylo rozhodnuto, ať již aktivně, či nečinností správního orgánu. Žadatel o poskytnutí informace tedy má možnost „střežit si svá práva“. Právní úprava zaručuje možnost obrany žadatele, kterému je poskytnutí informace

odepřeno. Ani v případě, že žadatel se o vydání rozhodnutí v písemné podobě dozví (bude mu doručeno) až po té, co již podal odvolání v domněnku, že nastala fikce zamítavého rozhodnutí, není žadatel na svém právu obrany zkrácen; rovněž proti písemnému rozhodnutí může podat odvolání do 15ti dnů ode dne jeho doručení. V případě pochybností o tom, zda písemné rozhodnutí, které žadateli bylo doručeno po uplynutí lhůty pro vyřízení žádosti, bylo v této lhůtě skutečně vydáno, je hlediskem prokázání takové skutečnosti doba expedice písemného vyhotovení rozhodnutí z úřadu k rukám žadatele, kterou doložit bude na rozhodujícím správním orgánu. Shora uvedený výklad zcela vylučuje případné úvahy o antidatování rozhodnutí vydávaných správním orgánem, plně zachovává práva žadatelů na obranu proti rozhodnutí o odepření informací a v neposlední řadě správnímu orgánu zachovává v celé délce 15 denní lhůtu, kterou zákon správnímu orgánu stanovil pro jeho rozhodnutí. Za vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě je plně odpovědný správní orgán se všemi z toho plynoucími důsledky. Pokud by v zákonem stanovené lhůtě mělo být rozhodnutí správního orgánu zároveň i doručeno, pak by zachování lhůty, závisující i na rychlosti doručení (práci poštovního úřadu), nebylo plně v moci rozhodujícího správního orgánu.

Pro úplnost pak soud poukazuje na to, že ustanovení § 23 odst. 4 z.č. 500/2004 Sb., dopadající na doručování rozhodnutí o žádostech o informace podaných po 1.1.2006 (ust. § 179 odst. 1 z.č. 500/2004 Sb., ust. § 20 odst. 4 z.č. 106/1999 Sb.), stanoví úložní dobu 15 dnů. Pokud by v 15 denní lhůtě pro vydání rozhodnutí podle § 15 odst. 1 z.č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do 22.3.2006, mělo rozhodnutí být rovněž doručeno, bylo by zachování 15 denní lhůty pro vydání rozhodnutí zcela vyloučeno v případě, kdy k doručení rozhodnutí došlo uložením podle z.č. 500/2004 Sb., tj. uplynutím úložní /15 denní/ lhůty. Soud poukazuje rovněž na ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) z.č. 500/2004 Sb., podle kterého se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, případně jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „vypraveno dne:“ Nový správní řád, který podle § 20 odst. 4 z.č. 106/1999 Sb., s výjimkami tam stanovenými, dopadá na řízení podle z.č. 106/1999 Sb., tedy okamžik „vydání“ rozhodnutí správního orgánu řeší shodně s právním názorem Městského soudu v Praze.

K poukazu žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 5 A 16/2002-43 ze dne 14.12.2004 a čj. 1 As 15/2006-73 ze dne 28.3.2007, a v nich vyjádřený právní názor, že *rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 4 z.č. 106/1999 Sb., je „vydáno“, jestliže je v uvedené lhůtě žadateli doručeno jeho písemné vyhotovení*, Městský soud v Praze pouze uvádí, že z důvodů shora uvedených tento právní názor nezastává. Nejvyšší správní soud své rozhodnutí opřel o argumentaci, že jím učiněný výklad je nutný pro to, aby se žadatel mohl seznámit s obsahem rozhodnutí a zjistit, zda jsou splněny podmínky pro fikci rozhodnutí a tím i podmínky pro podání opravného prostředku či správní žaloby proti takovému fiktivnímu rozhodnutí. K této argumentaci Městský soud v Praze opakuje, že dle jeho mínění jsou práva žadatele plně zachována; proti výkladu Nejvyššího správního soudu pak stojí další shora uvedené argumenty. Nejvyšší správní soud ostatně v rozsudku čj. 1 As 15/2006-43 mimo jiné uvedl, že *„ani případné úvahy o judikatorním odklonu v tom smyslu, že by patnáctidenní lhůta k poskytnutí informace byla považována za lhůtu procesní, a tudíž by k jejímu dodržení postačovalo podat příslušné rozhodnutí o poskytnutí či odepření informací k poštovní přepravě, by v projednávané věci nebyly významné. Obvodní ředitelství Policie České republiky Praha 5 totiž své rozhodnutí podalo k poštovní přepravě až dne 8.1.2004, tj. po uplynutí zákonné patnáctidenní lhůty, takže odchýlení se od doposud zastávaného právního názoru by na věc samou nemělo žádný vliv; fikce negativních rozhodnutí by i v tomto případě nastaly“*. Nejvyšší správní soud tedy v uvedeném rozsudku neřešil shodnou situaci jako Městský soud v Praze v souzené věci.

Podle názoru Městského soudu v Praze, lze tedy v případě rozhodnutí Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II ze dne 16.12.2005, Č.j.: ORII-1361/SKS-2005, jímž bylo

rozhodnuto o žádosti podané dne 14.12.2005, a které bylo dne 28.12.2005 uloženo na poštovním úřadě, dovodit, že k jeho vydání (jako individuálního správního aktu, v podobě, jíž je správní orgán vázán) došlo ve lhůtě pro vyřízení žádosti (tj. ve lhůtě do 29.12.2005). Fikce prvostupňového rozhodnutí o odepření informací, kterou dovozuje žalobce, tedy nenastala. Nenastala proto ani fikce druhostupňového rozhodnutí, jímž, jak žalobce dovozuje, by bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno fiktivní prvostupňové rozhodnutí o odepření informací požadovaných žádostí ze dne 14.12.2005. Neexistence žalobou napadených rozhodnutí je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, pro který soud žalobu v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písmo a) s.ř.s., jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 10.1.2006 rozhodoval o odvolání ze dne 30.12.2005. Toto odvolání žalobce podal proti neexistující fikci prvostupňového správního rozhodnutí, žalovaný však na jeho podkladě zrušil reálné, v písemné podobě vydané, prvostupňové rozhodnutí ze dne 16.12.2005, Čj. OR II-1361/SKS-2005. Proti rozhodnutí ze dne 16.12.2005, Čj. OR II-1361/SKS-2005 odvolání nesměřovalo, ani směřovat nemohlo, neboť v době jeho podání nebylo rozhodnutí ze dne 16.12.2005 dosud žalobci doručeno. Odvolání ze dne 30.12.2005 proto neobsahovalo, a ani nemohlo obsahovat, argumenty, které eventuálně mohly být žalobcem uplatněny proti reálnému rozhodnutí ze dne 16.12.2005, tj. argumenty, s nimiž by se odvolací orgán byl povinen vypořádat, a které mohly žalovaného vést k závěrům a pokynům, jimiž by zavázal prvostupňový správní orgán při novém projednání věci. Podle názoru soudu tedy nelze mít za to, že rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2006, ač jde o rozhodnutí zrušující, nezasáhlo do práv, a povinností žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2006, Č.j.: PSP-19/OKS-ČJ-17-2006 tedy dle mínění soudu nelze vyloučit z přezkumné činnosti soudu. Soud po zvážení věci dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí nezákonné, nikoli však nicotné, jak dovozoval žalobce. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2006 soud shledal nejen ve skutečnosti, že žalovaný tímto rozhodnutím rozhodl o odvolání, které nebylo podáno proti reálnému prvostupňovému rozhodnutí ze dne 16.12.2005, které však žalovaný zrušil; ale rovněž ve skutečnosti, že vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2006 zabránilo tomu, aby žalovaný mohl rozhodnout o odvolání, které žalobce proti reálnému prvostupňovému rozhodnutí podal (tj. o odvolání ze dne 11.1.2006). Z obsahu napadeného rozhodnutí je při tom zřejmé, že nešlo o omyl žalovaného, který si byl vědom, že podané odvolání směřuje do neexistující fikce prvostupňového rozhodnutí. Takto měl tedy žalovaný odvolání ze dne 30.12.2005 posoudit a rozhodnout o něm jako o odvolání podaném proti tvrzené fikci rozhodnutí, která však ve skutečnosti nenastala.

- 9 -

Soud po zvážení rozhodných skutečností dospěl k závěru, že postup odvolacího orgánu zakládá důvody, pro které nezbyvá, než jeho rozhodnutí ze dne 10.1.2006, Č.j.: PSP-19/OKS-ČJ-17-2006 zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.; postup žalovaného je v rozporu s obsahem správního spisu, z něhož je zřejmé, že odvolání, o němž žalovaný rozhodl, nesměřovalo proti rozhodnutí, které žalovaný zrušil. K nápravě daného stavu považuje Městský soud v Praze za nezbytné, zrušit i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 16.12.2005, Čj. OR II-1361/SKS-2005. Zrušením toliko odvolacího /zrušujícího/ rozhodnutí by se obnovila existence prvostupňového rozhodnutí, a protože nebylo vydáno rozhodnutí o odvolání ze dne 11.1.2006, bylo by zřejmě třeba dovodit existenci fiktivního potvrzujícího rozhodnutí odvolacího orgánu. Došlo by tak k zásahu do práv žalobce, který důvodně namítá, že nemohl podat žalobu proti fiktivnímu odvolacímu rozhodnutí potvrzujícímu reálné prvostupňové rozhodnutí ze dne 16.12.2005 za stavu, kdy toto reálné prvostupňové rozhodnutí ze dne 16.12.2004 bylo zrušeno napadeným rozhodnutím žalovaného. Zrušení pouze odvolacího rozhodnutí ze dne 10.1.2006 by mělo dopad i na rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 14.2.2006, čj. ORII - 103/SKS-2006 a rozhodnutí žalovaného ze dne 6.4.2006, Č.j.: PSP-285/OKS-Čj-214-2006, vydané následně po zrušení prvostupňového rozhodnutí ze dne 16.12.2005

napadeným rozhodnutím žalovaného. Soud proto zrušil i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 16.12.2005, Čj. OR II-1361/SKS-2005, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl částečný úspěch ve věci (z jedné poloviny), a soud proto žalobci přiznal náhradu poloviny důvodně vynaložených nákladů řízení. Za důvodně vynaložené náklady řízení soud považuje soudní poplatek zaplacený z žaloby ve výši 2000,- Kč. Důvodně vynaloženými náklady řízení dle mínění soudu nejsou žalobcem rovněž požadované náklady za zaplacení správního poplatku za vydání úplné kopie spisu Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II čj. OR II-103/SKS2006. Správní spis, který soud v přezkumném řízení využil, byl soudu předložen správním orgánem, předkládání jeho kopie žalobcem tedy nebylo důvodné. Kopii napadeného rozhodnutí žalovaného, pokud by ji žalobce sám soudu nepředložil (§ 71 odst. 2 s.ř.s.), by soud zřejmě od žalobce vyžádal; jde však o rozhodnutí, které žalobci správní orgán doručil, poskytnutí jeho kopie správním orgánem ofocení ze správního spisu tedy rovněž nebylo zapotřebí. Soud z uvedených důvodů uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 1000,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.